

– Pentru că datoria mea e să verific dacă ordinele legate de securitate sînt aplicate cu maximă rigoare, astfel încît nici un intrus să nu se poată strecura în Valea Regilor. Felicitări, soldat! Mi-ai dovedit că dispozitivul instalat este eficient.

Nubianul se arată surprins:

– Șeful ar fi trebuit totuși să mă prevină.

– Nu înțelegi că era imposibil?

– Hai cu mine la șeful nostru! N-am dreptul să te las să pleci așa...

– Îți faci perfect datoria.

În bătaia lunii, zîmbetul pașnic al lui Mehry îl liniște pe nubian și-l făcu să-și pună bastonul la loc, în centură.

Cu iușeala unei vipere a deșertului, conducătorul carelor se repezi cu capul înainte și-l izbi pe soldat drept în piept.

Nefericitul căzu pe spate rostogolindu-se pe pantă pînă la un platou ce domina Valea.

Cu riscul de a-și frînge gîtul, Mehry îl urmă și constată că, în ciuda unei răni profunde la tîmplă, soldatul încă mai trăia. Fără a lua în seamă privirea rugătoare a victimei sale, îi puse capăt zilelor cu o piatră ascuțită, sfărîmîndu-i capul.

Asasinul așteptă îndelung dînd dovadă de sînge rece. Cînd a fost sigur că nu l-a văzut nimeni, Mehry a urcat din nou dealul, cu grija să nu alunece. Tot mai atent, s-a îndepărtat de locul interzis.

În această noapte minunată, i s-a înfiripat în minte un singur gînd: să pătrundă misterul Locașului Adevărului.

Dar cum s-o facă de unul singur? Din moment ce nu putea intra în sat, avea nevoie să obțină informații serioase.

Și ucigașul întrevăzu un viitor splendid: secretele și bogățiile confreriei i-ar putea aparține lui, și numai lui!

1.

Zelosul nu mai putea suporta monotonia vieții sale... Imediat după inundație, aratul. Apoi semănatul, seceratul și recoltatul, umplerea podurilor, teama de lăcuste, rozătoare și de hipopotami, devastatori ai culturilor, irigarea, întreținerea uneltelor, împletirea funiilor în timpul nopților fără somn, supravegherea turmelor și a atelajelor, grija continuă pentru pămînt, calitatea grîului și sănătatea vacilor. Iată unicul orizont ce i se deschidea.

Așezat la umbra unui sicomor, acolo unde deșertul se desparte de terenurile cultivate, tînărul nu reușea să ațipească și să se bucure de o binemeritată odihnă, înainte de a-și duce boii pe pășunea familiei. La șaisprezece ani, Zelosul, un colos de un metru și nouăzeci, nu mai voia să rămînă țaran ca tatăl, bunicul și străbunicul său.

Zi de zi se retrăgea în acest loc liniștit și, cu un lemn cioplit chiar de mîna lui, desena tot felul de animale pe nisip. Să deseneze... Iată ce i-ar plăcea să facă ore în șir, să pună apoi culoare și să dea viață unui măgar, unui cîine și multor altor creaturi!

Zelosul știa să observe. Cînd o imagine îi pătrundea în inimă, aceasta făcea ca mîna să pornească, liberă, trasînd contururi mai vii decît realitatea. I-ar fi trebuit papirus, un stil, pigmenți... Dar tatăl său era agricultor și îi risese în nas cînd își exprimase aceste dorințe.

Într-un singur loc, unul singur, Zelosul ar fi putut obține ceea ce dorea: în Locașul Adevărului. Nu se cunoștea nimic din ce se petrecea dincolo de ziduri, dar se știa că acolo se adunaseră cei mai mari pictori și desenatori din regat, cei care erau autorizați să decoreze mormântul faraonului.

În această confrerie fabuloasă, un fiu de țăran n-ar fi putut pătrunde. Dar tânărul continua să viseze la fericirea celor liberi, să se dedice cu totul vocației lor, uitînd de meschinăriile vieții cotidiene.

– Hei, Zelosule, te odihnești?

Cel care i se adresase pe acest ton ironic era numit Mojicul și avea vreo douăzeci de ani. Înalt, athletic, nu purta decît o *perizoma* scurtă din stof împletit. Lingă el, fratele lui mai mic, Marele Jaret, zîmbea timp. La cincisprezece ani, cîntărea cu zece kilograme mai mult decît fratele său mai mare, din cauza cantității de prăjituri pe care os înfuleca în fiecare zi.

– Lăsați-mă în pace amîndoi!

– Locul ăsta nu-ți aparține... Avem tot dreptul să-ți cerem socoteală.

– N-am chef să vă văd.

– Noi avem. Și va trebui să ne dai explicații.

– În legătură cu ce?

– Ca și cînd n-ai știi... Unde ai fost noaptea trecută?

– Te crezi soldațoi?

– Nati... Numele ăsta îți spune ceva?

Zelosul zîmbi:

– O amintire minunată.

Mojicul făcu un pas spre Zelos:

– Gunoi ce ești! Fata asta trebuie să se mărite cu mine...

Iar tu, noaptea trecută, ai îndrăznit...

– Ea a venit să mă caute.

– Mîni!

Zelosul se ridică:

– Să nu mă faci mincinos!

– Din cauza ta nu mă voi însura cu o fecioară.

– Și ce-i cu asta? Dacă are un pic de minte, Nati nu te va lua de bărbat.

Cei doi scoaseră la iveală un bici de piele. Arma era mică, dar de temut.

– Hai s-o lăsăm baltă, propuse Zelosul. Nati și cu mine am petrecut clipe minunate împreună, ce-i drept, dar asta e viața. Pentru a vă face pe plac, accept să n-o mai revăd. Și, la drept vorbind, nu-mi vă lipsi.

– O să-ți pocim mutra, decretă Mojicul. Cu figura pe care o s-o ai, nu vei mai seduce nici o fată.

– Nu mi-ar plăcea să-i învăț minte pe doi idioți ca voi, dar e prea cald și aș prefera să-mi termin siesta.

Marele Jaret își ridică brațul drept asupra Zelosului. Brusc, nu mai văzu ținta loviturii sale. Se simți ridicat, proiectat în aer și căzu în cap, lovindu-se de trunchiul sicomorului. Năucit, nici nu mai mișcă.

Uluit pentru o clipă, Mojicul se dezmetici, apoi lovi aerul cu biciul. Credea că-i va sfichiui obrazul Zelosului, dar brațul i-a fost oprit de cel al tânărului colos și un trosnet a pus capăt scurtei lupte. Cu umărul dislocat, Mojicul dădu drumul biciului și fugi urlînd.

Pe fruntea Zelosului nu apăruse nici măcar o picătură de sudoare. Obişnuit să se bată de la vîrsta de cinci ani, trecuse prin lupte zdravene înainte de a se iniția în loviturile imparabile. Sigur pe forțele sale, nu-i plăcea să provoace, dar nu dădea niciodată înapoi. Viața nu-i făcuse nici un cadou, dar nici el vieții.

Tînărul se simți îngreșat la gîndul de a-și petrece după-amiaza la pășune și de a se reîntoarce, cuminte, acasă, cu lapte și vreascuri.

Ziua de mîine se anunța mai rea decît cea de astăzi, mai întunecată, mai plicticoasă și el simțea că-și pierde sufletul, ca și cînd sîngele i s-ar scurge pe nesimțite. Ce-i păsa lui de micul domeniu agricol al familiei? Tatăl său visa la grîne coapte și la vaci cu lapte, vecinii îl invidiau pentru reușita sa, fetele vedeau deja în Zelos un moștenitor norocos care, datorită forței sale

fizice, urma să-și dubleze producția și să devină bogat. Visau să se mărite cu un țaran înstărit, căruia numeroase odrasle îi vor asigura o bătrânețe fericită.

Mii de oameni ar fi fost mulțumiți cu o astfel de soartă, dar nu Zelosul. Acestuia, dimpotrivă, perspectiva i se părea mai sufocantă decât zidurile unei închisori. Dând uitare vitele care se puteau descurca și fără el, tânărul porni prin deșert, fără a slăbi din ochi creasta muntelui ce veghea Teba, prea bogata cetate a zeului Amon, acolo unde fusese construit orașul sfânt Karnak, plin de sanctuare.

Pe malul stîng al Nilului se întindea, iată, Valea Regilor, a Reginelor și a nobililor care se îngrijeau de locurile de veci ale acestora, precum și templele faraonilor construite pentru mii de ani, printre care și cel al lui Ramses cel Mare. Aceste minunății erau create de artizanii din Locașul Adevărului... Nu degeaba se spunea că muncesc cot la cot cu zeii și sub protecția lor.

În lumea tainică a Karnak-ului, ca în cel mai modest paradis, divinitățile vorbeau, dar cine oare le înțelegea cu adevărat mesajul? Cît despre Zelos, acesta dezvăluia lumea desenînd pe nisip, dar, lipsindu-i prea multe cunoștințe, nu putea progresa.

Nu accepta această nedreptate. De ce zeița ascunsă pe creasta de miazănoapte le vorbea artizanilor și de ce rămînea ea mută cînd o implora să-i răspundă la chemare? Tinerele sale iubite, dornice de plăceri, nu puteau să-i înțeleagă aspirațiile. Se simțea lăsat pradă singurătății în fața crestei mistuite de soare.

Pentru a se răzbuna, îi gravă contururile pe nisip cu toată precizia de care era în stare, apoi, cu piciorul, le șterse cu furie, ca și cînd și-ar fi spulberat astfel nemulțumirea, o dată cu această zeiță mută.

Dar creasta de miazănoapte rămase intactă, grandioasă și de nepătruns. Și, în ciuda forței sale fizice, Zelosul se simți inutil. Nu, asta nu mai putea dura.

Fie ce-o fi, tatăl său va trebui să-l asculte.

2.

Venit din îndepărtata Nubie, Sobek intrase în gardă la vîrsta de șaptesprezece ani. Înalt, athletic, excelent mînuitor al bîtei, acest negru cu prestanță fusese apreciat de superiorii săi. Un stagiul printre străjerii deșertului îi dăduse ocazia să-și arate calitățile: arestase peste douăzeci de tilhari beduini, dintre care trei deosebit de periculoși, care se ocupau mai ales cu prădarea caravelor.

Înaintarea lui Sobek fusese rapidă: la douăzeci și trei de ani fusese numit conducător al soldaților destinați să păzească satul artizanilor. De fapt, postul său nu era de invidiat. Nubianul era copleșit de responsabilități și nu avea dreptul să greșască. Nici un profan nu trebuia să pătrundă în Valea Regilor, nici un curios nu trebuia să tulbure pacea satului artizanilor: Sobek trebuia să evite orice incident, căci, în caz contrar, ar fi fost imediat pedepsit de prim-ministru.

Nubianul ocupa un mic spațiu într-unul dintre forturile care blocau pătrunderea în Locașul Adevărului. Deși știa să citească și să scrie, nu se simțea deloc atras de hîrtoage și de clasarea rapoartelor, treabă pe care o lăsa în grija subalternilor săi. Mobila era sumară: o masă joasă și trei taburete. Atît îi oferise administrația și tot ea garanta văruirea și întreținerea incintei.

Sobek își petrecea mai tot timpul pe teren, străbătînd dealurile din jurul locurilor interzise, chiar și la orele la care soarele ardea necrutător. Cunoștea fiecare potecă, fiecare creastă,

fiecare pantă și le străbătea fără încetare. Cel care era surprins spionind era arestat și interogat fără formalități, apoi trimis pe malul stîng, unde tribunalul prim-ministrului pronunța o condamnare severă.

Începînd cu ora șapte dimineța, nubianul îi primea pe pîndarii din serviciul de noapte. La întrebarea: „Nimic de semnalat?“, ei răspundeau: „Nimic șefu“ și se duceau la culcare. Dar, în acea dimineță, primul pîndar nu-și putea ascunde stînjeneala.

– Avem o problemă, șefu’.

– Raportează.

– Ne-a murit un om azi-noapte.

– Un atac? se îngrijoră Sobek.

– Sigur nu... Altfel, am fi reperat vinovatul. Vreți să vedeți cadavrul?

Sobek ieși din birou pentru a examina leșul nefericitului.

– Craniu zdrobit, rană la timplă, constată el.

– După o astfel de cădere, nimic nu e de mirare, aprecie pîndarul. Era prima lui noapte de gardă și nu cunoștea bine zona. A alunecat pe pietriș, apoi s-a rostogolit pe pantă. Nu se întîmplă prima oară și nu va fi ultimul accident de acest fel.

Sobek îi întreabă și pe ceilalți paznici: nici unul nu remarcase prezența vreunui intrus. Părea să fie doar un accident îngrozitor.

– Ce-i cu tine aici, Zelosule? Nu trebuia să fii la pășune?

– Gata, tată!

– Adică?

– Nu te mai urmez în munca de fermier.

Așezat pe o rogojină, fermierul își pusese dinainte fișile de papirus din care își împletea o funie. Nedumerit, își ridică privirea către fiul său.

– Ai înnebunit?

– Viața de țaran mă plictisește.

– Ai mai spus-o, cred, de o sută de ori... Nu-ți poți petrece timpul distrîndu-te! Eu n-am avut niciodată idei ciudate ca tine și m-am mulțumit să muncesc din greu pentru a-mi hrăni

familia. Pe mama ta am făcut-o fericită, am crescut patru copii, pe cele trei surori ale tale și pe tine, și am devenit proprietarul acestei ferme și al unui mare teren. Nu e o reușită demnă de laudă? După moartea mea, nu vei fi nevoias și îmi vei mulțumi toată viața. Știi că avem un an excelent și un cer favorabil? Recolță va fi bogată, dar noi nu vom plăti multe dări, pentru că autoritățile mi-au acordat scutiri. Doar nu ai intenția să distrugi totul?

– Vreau să-mi clădesc propria viața.

– Uită frazele pompoase! Crezi că vacilor le pasă de ele?

– Vor paște și fără mine, iar tu vei găsi ușor un înlocuitor.

Îngrijorat, fermierul vorbea cu voce tremurîndă:

– Ce-ai pățit, Zelosule?

– Vreau să desenez și să pictez.

– Dar tu ești țaran, fiu de țaran! De ce cauți imposibilul?

– Fiindcă asta mi-e soarta.

– Ia seama, fiule: te mistuie un gînd aducător de rău. Dacă nu-l stingi, te va nimici.

Zelosul zîmbi:

– Te înșeli, tată.

Fermierul începu să ronțăie o ceapă:

– Ce vrei, de fapt?

– Să intru în confreria din Locașul Adevărului.

– Ai înnebunit, Zelosule?

– Mă crezi în stare?

– Dacă te cred în stare... habar n-am! Dar este totuși o nebulie... Și nu știi nimic despre viața îngrozitoare a acestor artizani! Sînt supuși unui secret, lipsiți de libertate, obligați să asculte de superiori nemiloși... Cioplitorii în piatră au brațele frînte de oboseală, îi dor pulpele și spatele și mor de epuizare! Nu mai vorbesc despre sculptori: mînuirea daltei este mult mai istovitoare decît săparea pămîntului cu săpăliga. Noaptea continuă să muncească la lumina lămpilor și nu se odihnesc niciodată!

– Pari bine informat despre Locașul Adevărului.

– Știi ce se spune... de ce n-aș crede?

– Pentru că zvonurile sînt întotdeauna mincinoase.

– Nu fiul meu e cel care trebuie să-mi dea mie lecții de morală! Ascultă-mi sfaturile și-ți va fi bine. Cum te vei supune tu unui regulament, cînd ai un caracter atît de imposibil? Te-ai revolta încă din prima secundă! Rămii țaran, ca mine, ca strămoșii tăi și vei fi fericit. Cu vîrsta, te vei potoli și-ți vei aminti rîzînd de tinerețea ta rebelă.

– Nu mă poți înțelege, tată! Degeaba mai continuăm discuția.

Fermierul luă ceapa și o aruncă:

– Gata, ajunge! Ești fiul meu și trebuie să-mi dai ascultare.

– Te las cu bine, tată.

Zelosul îi întoarse spatele tatălui său care, apucînd coada unei unelte, îl lovi între umeri.

Tînărul se întoarse încet.

Ceea ce văzu fermierul în ochii tînărului colos îl înspăimîntă și-l făcu să se retragă la perete.

O femeie mică și zbîrcită țîșni din magazia în care se ascunsese și se atîrnă cu disperare de brațul drept al fiului său.

– Nu-l lovi pe tatăl tău, te implor!

Zelosul o sărută pe frunte:

– Nici tu nu mă înțelegi, mamă, dar nu-ți port pică. Liniștește-te, plec și nu mă mai întorc.

– Dacă ieși din casa asta, te dezmoștenesc! îl preveni tatăl său.

– E dreptul tău s-o faci.

– Vei sfîrși în mizerie!

– Nu-mi pasă!

Trecînd pragul casei părintești, Zelosul știa că nu se va mai întoarce niciodată.

Pornind pe drumul ce trecea pe lingă lanul de grîu, respiră adînc. În fața lui se deschidea o lume nouă.

3.

Îndreptîndu-se către Locașul Adevărului, Zelosul ieși din zona cu pămînt cultivat. Nici arsurile soarelui, nici asprimea deșertului nu-l speriau. Și tînărul voia să aibă inima ușoară: dacă bate la poarta satului, s-ar putea să i se deschidă.

În acel sfîrșit de după-amiază, nu era nici țipenie pe drumul bătătorit de copitele măgarilor care, zi de zi, aduceau confreriei apă, alimente și toate cele trebuincioase muncii săvîrșite „departe de ochi și de urechi”.

Zelosul iubea deșertul. Îi gusta puterea neîndurătoare, îi simțea sufletul vibrînd la unison cu al său și-l străbătea zile întregi fără odihnă, savurînd senzația piciorului gol călcînd pe nisipul arzător.

Dar, de data aceasta, tînărul nu a avut prea mult de mers. I-a tăiat calea primul dintre cele cinci forturi care asigurau protecția satului. Pîndarii erau la post și nu-l slăbeau din ochi, așa că se îndreptă țintă spre ei. E mai bine să-i înfrunte pe paznici și să afle ce șanse ar putea avea.

Doi arcași ieșiră din fort. Zelosul continuă să avanseze, ținîndu-și brațele de-a lungul trupului, pentru a le arăta că nu este înarmat.

– Stai!

Tînărul se opri.

Cel mai în vîrstă din cei doi arcași, un nubian, se apropie. Celălalt se dădu de-o parte și își încordă arcul îndreptîndu-l către intrus.